

Ismerni az Életet – nem félni a haláltól

A test elenyészik. Nem egyéb a lélek porhüvelyénél, amelyben lakozott. A lélek tovább él. Oda vándorol, ahol a többi lélek is van. A lelkek ugyanúgy élnek tovább, mint azelőtt, csatlakoznak a többi ott lévő lélekhez. Találkoznak a megholt családtagjaik lelkével. A Szellemük, vagy aminek éppen nevezni akarod, ott ugyanazt csinálja, mint amit a többi lélek szelleme.

Ezt jobb, ha elfogadod így, ahogy van. Halálunk időpontja már születésünkör meg van írva, a napjaink meg vannak számlálva. Mikor eljön az idő, menned kell. Ezen nem lehet változtatni.

Susi Billie, *Seminole*

Kérdezel, de én semmit sem tudok a halálról; én csak az életet ismertem meg. Csak azt tudom mondani, amit hiszek; a halál vagy az életünk vége, vagy átmenet egy másik életformába. Mindenesetre semmi okunk a félelemre.

Eszkimó asszony

A magamfajta indiánokat nem hagyják élni.
Rendben van, nem is akarok tovább élni, hogy öregasszony legyen belőlem.

Annie Mae Aquash

A nagyanyám mindig azt mondta nekünk: „Ha a holtak elmennek, néha visszatérnek, és megmondják szeretteiknek, hogy szeretik őket, vagy még egyszer utoljára elbúcsúznak tőlük. Azután valamilyen formában talán újra megjelennek előtted, vagy érzed, hogy megérint valami. Ne félj.”

Kétszer, nem, háromszor volt ilyen érzésem három emberrel kapcsolatban, akik valóban közel álltak hozzám. Ezért aztán sok ilyen dologban hiszek.

Jeanett Cypress, *Seminole*

Nem állítom, hogy sokat tudok, de vannak érzéseim. S így érzek. Ne neved ki. Ez a kis kör, amit ide rajzolok, ez jelenti az én szememben a mi világunkat. A pontok azt mutatják, hol tartunk ma.

Aztán van itt még egy másik kör, a kis körön kívül. Oda megy a lélek, ha eltávozik a testből. Ez azt jelenti, ha meghalsz, a testednek egy része füstfelhőként eltávozik. Mindjárt elhittem, mikor először hallottam erről.

A lelked elhagyja a tested és egy másik dimenzióba kerül. Ott bolyongsz negyven napon át. Tíz nappal a haláloed után tartanak egy kis ceremóniát, egyfajta ünnepet. Ilyenkor fel lehet venni a kapcsolatot a lélekkel.

Cecilia Mitchell, *Mohawk*

Néha, mikor itt járkálok a saját házamban, valami van körülöttem. Érzem, van itt valami, mindig itt van és mindig itt lesz, bármerre is megyek. Nem zavar. Tudom, hogy barátságos lények.

Ha belső nyugalomra vágysz, vagy nyugalomra van szükséged, járj körbe az óramutató járásával egy irányban a lakásodban, mindig csak körbe-körbe. Aztán végy zsályát vagy fekete cédrust. Keress fekete cédrust, hogy kifüstöld a szellemeket... Én már füstöltem a házamban. Különböző lények vannak itt. Néhányan közülük mindenhová követnek. Védőszellemek.

Betty Laverdure, *Ojibwa*

Az egész éjszakán át tartó tánc az előttünk eltávozottak ünnepe. A holtaké. Van ennivaló, és dalokat énekelünk. Az első ének arról szól, hogy tánc közben el ne aludjunk, mert mindnyájan itt vannak közöttünk, akik előttünk mentek el. Szellemek.

Azután indián nyelven beszédet tart valaki, amelyben felszólítják a táncolókat, hogy hagyjanak maguk között helyet, hogy a szellemek veled táncolhassanak. Nem szabad elaludnod, mert a testedet hatalmukba keríthetik. Az ilyen alkalmakra nem viszed magaddal a kisebb gyerekeket, mert *ők* itt vannak. A gyerekek látnak bizonyos dolgokat, amiket a felnőttek nem láthatnak, s így tudják, hogy itt vannak a szellemek.

Janice Sundown, *Seneca*

Ijesztő élmény, mikor az embert elkapják, az ember életének talán legkeményebb tapasztalata.

Minden előzetes figyelmeztetés nélkül körülvesznek álarcos figurák, s neked fogalmad sincs róla, kik ezek. Szörnyű, hogy egyszerre csak senkit sem ismersz, ha olyan faluban nőttél fel, ahol mindenkit ismertél.

A táncosok tűrőképességed határáig visznek, szembesítenek valamennyi félelmeddel, amit valaha is éreztél, s az örület határán visszahoznak téged. Dalokkal, táncokkal, rituálékkal és mágia segítségével hoznak vissza a teljes örület határáról, s ezek után soha többé nem fogsz már igazán félni semmitől. Szembesültél legszörnyűbb félelmeiddel, átélted őket és visszatértél, s ettől kezdve ismered lelkierődöt.

Nootka indián asszony

Nálunk indiánoknál az a szokás, hogy ha meghal valaki, elbúcsúztatjuk a halott szellemét, hogy ne kóboroljon céltalanul... Rajtunk már nem látod a nyomát, de az idősebbek közül sokan hordozzák ennek a szokásnak a sebhelyeit, jeleit a kezükön. Annyira megégették magukat, hogy a bőrük úgy nézett ki, mint az elégett avar hamuja, csak hogy jelet tegyenek magukra; ha meghalnak s kiszáll belőlük a lélek, s elhagyja őket szellemük, ezek a jelek szolgálnak majd tájékozódásképpen, s segítik őket a helyes úton járni, s távol tartják a gonoszt. Tételezzük fel, hogy meghalnál, akkor felvilágítanak ezek a jelek.

Az indiánok hite szerint, ha meghalsz, azon a helyen, ahol korábban megégetted magad, felvillan egy fény. Az égetéshez egy bizonyos növényt használnak... egy növényt, amelyet gyógyításra is használunk. Egy kis darabot veszünk belőle, például a szárból egy darabkát. Ezt rátartják a karra vagy a kézre, és meggyújtják. A bőrön átégetik.

Az indiánok azt tartják, ha nem búcsúztatják el méltóan a halott szellemét, hogy mehessen, ahová mennie kell, akkor beteggé tesz minket. Addig kereng, kóborol a világban, mígnem összeakadtok.

Van egy hely, olyasmi, mint a szellemek városa... Ha meghalunk, oda kell mennünk, ahol a többi szellem van.

Ha a szellemek országába mész, egy bizonyos utat kell követned..., valami gonosz vár ott rád, ami mellett el kell menned, s ha nincs rajtad a fényjel, magával ragad. De a fény elűzi a gonoszt.

Agnes Cypress, *Seminole*

Ha majd örök álmra hajtom fejem, azt szeretném, ha testemet csak egy takaróba göngyölve tennék a földbe, hogy kis testvéreimnek táplálékkul szolgáljak, s az alsó világban új népességet hozzak létre. E hosszú évek alatt jó szolgálatomra voltak, segített sok jó táplálék előállításában.

Luiseno indián asszony